

האדון שנבח כמו כלב

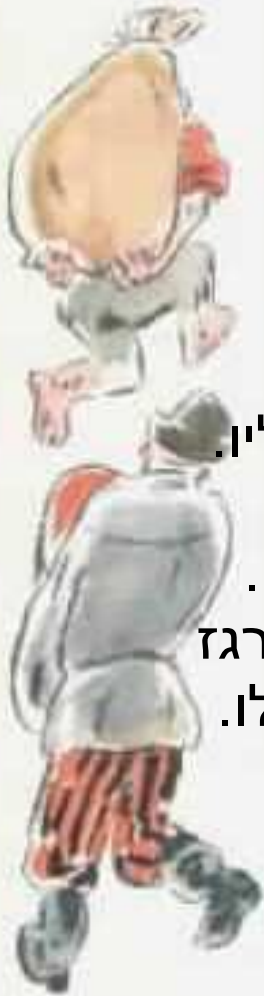
סיפור עממי רוסי

בזמנים הרחוקים ההם היו איכרים צמיתים אצל אצילים בעלי חוות.

היה בעל חווה, אדון אחד, איש רע מאוד. איך שלא עבדו ושירתו אותו, לא היה מרוצה. לא נתן לחיות בשקט. קילל את העובדים, ניצל אותם, במילה אחת, איש נבזה. יום אחד קרא אל ביתו איכר-צמית. ובבית היה כלב פראי מאוד, דומה באופיו לבעליו. הכלב התנפל על האיכר, נשך ברגלו, והאיכר התרגז והרביץ לו חזק. נפל הכלב ומת מהמכה. בעל החווה התרגז נורא, קשה לתאר את כעסו. הוא תפס את האיכר והוביל אותו לבית המשפט. בבית המשפט, מי שיש לו בכיס, הוא גם צודק. בעל החווה ביד אחת מגיש תביעה ובשניה דולה כסף מהכיס. שמע השופט את האדון ושאל: "ומה ברצונך שנעשה לאיכר?" אומר בעל החווה: "אני רוצה שהוא יחליף את הכלב שנהרג. שישמור על החווה וינבח כמו כלב." וכך היה פסק הדין: האיכר ישמש כלב של החווה. לא ידבר בשפת אנוש ורק ינבח כמו כלב. לא הייתה לאיכר ברירה, הוא התחיל לחיות כמו כלב. שמר על החווה ונבח במקום לדבר.

עבר זמן. בבית האיכר אישה מחכה, בנות גדלות והוא לא חוזר הביתה. החליט לעשות מעשה ולהעניש את האדון הנבזה. הוא נדבר עם השכנים שיפרצו למחסני החווה. "אני" אמר "אנבח כמו כלב, ואתם תשברו את המנעולים." טוב, הוחלט, נעשה. האיכרים באו בלילה, שברו מנעולים והוציאו את כל תכולת המחסנים. התחיל האיכר-כלב לנבוח תחת חלוננו של האדון. בכל כוחו ממלא את פקודתו של בעליו. נובח, נובח ומילל. האדון היה מרוצה. "נבח עוד!" אמר. וזה ממשיך. נובח חזק. למחרת בבוקר קם בעל החווה ורואה מחסנים ריקים. התרגז נורא, התחיל להרביץ לכולם סביב ובמיוחד לאיכר-הכלב שלו.

בסוף הלך שוב לבית המשפט. אבל בבית המשפט כבר ידעו ששדדו אותו. לא יכול היה לצפות טובות מהמשפט. כאשר כיס ריק, גם בית המשפט חרש.

שאל השופט: "כששדדו אותך, האיכר נבח?"

"לא רק נבח" אומר בעל החווה "ליל וילל כל הלילה. אני אדם רציני. כשציוויתי פעם לנבוח, דאגתי שינבח."

אמר השופט: "כלב אצלך כדי שינבח. אם האיכר מילא את תפקידו אזי הוא בסדר. תפקידו של הכלב לנבוח. ובעל הכלב חייב לצאת, לבדוק, למה הוא נובח. הכלב לא אשם."

חשב בעל החווה: "הפעם המשפט לא היה לטובתי, אבל אולי אסע לעיר הבירה. שם בית משפט חמור מאוד, אולי אצלם אזכה."

לקח בעל החווה את האיכר ונסעו לעיר הבירה. אבל הדרך לשם ארוכה, ורובה דרך יערות. נסעו, נסעו, בינתיים החשיך, לילה ירד.

החליט האיכר להתחכם. הוא הסתכל קדימה ואמר: "אדוני, אדוני, שים לב. דוב הולך לקראתנו!"

נבהל האדון: "מה נעשה עכשיו?"

והאיכר עונה: "שמעתי כי דוב מפחד מנביחות כלבים."

"אז התחיל לנבוח, נבח, מה שיותר חזק!" צועק האדון.

"לא, אדוני, לי אסור. אני נתון במשפט. בשום אופן לא אוכל לנבוח!"

שוב הוא מביט קדימה ואומר: "אדוני, הדוב כבר קרוב. עוד מעט יגיע הנה!"

האדון נבהל עוד יותר: "הצל אותי בחור. אמור מה לעשות!"

"אין ברירה אחרת אלא לנבוח כמו כלב, אדוני!"

"טוב" חושב האדון "מה שיהיה, יהיה. כבר מוטב לנבוח ולהישאר בחיים."
ירד על ארבע והתחיל לנבוח כמו כלב.
"נבח יותר חזק, אדוני" אומר האיכר "בנביחות כאלה לא תפחיד את הדוב."

נבח האדון חזק יותר והאיכר מעודד אותו "עוד, עוד, יותר חזק, נבח וילל."
והאדון נובח ומילל ורק חושב: "אולי זה יעזור ויציל אותי."
מרוב המאמץ נעשה אדום כמו סלק. קצף זורם מפיו. בשארית כוחות מתאמץ ונובח.
העגלה מתקדמת והנה עץ מונח לרוחב הדרך. אומר האיכר: "אדוני, טעינו, זה עץ ולא
דוב. לשווא נבחת."

התאושש האדון. התבייש. כבר לא נסע לבית המשפט, אלא אמר לסובב את העגלה
ולחזור הביתה.

"אני רק מבקשך" אמר לאיכר "אל תספר לאיש שנבחתי כמו כלב. יצחקו.."
"לא" אומר האיכר "למה שלא אספר."

"אתן לך משק, אגמול לך!"

"לא, אדון, זה לא מספיק."

בשום אופן לא הסכים האיכר להתפשר. האדון מסתתר והאיכר מספר לכולם, איך האדון
נבח כמו כלב.

בסוף ברח בעל החווה מהמקום. האיכרים התחלקו ביניהם באדמות, נעשו חופשיים,
עובדים וחיים טוב.